

Publicerad 2006-01-30 23:10 av Elda

Min första saga.

Änglatårar.

Ängeln var bekymrad. På hennes vanligen så släta panna syntes nu djupa veck.

Hon var ståtlig att skåda där hon stod på kyrkans tak, alldeles intill det stora korset. Det var hennes favoritplats, dit hon kom när hon behövde samla sina tankar.

Hennes ansiktes strålgans speglades i det förgyllda järnkorset, och där hon stod, lång och slank, påminde hon i sin vita skrud om de ljus människor tänder i juletid.

Hon bet sig i läppen. Alla änglar måste utföra minst en god gärning innan året var till ända, och det var redan dagen före julafton – hon hade inte mycket tid kvar.

Hon kände hur tårar började droppa från hennes kinder och ner på marken. Det här var hopplöst. Hon kunde lika gärna bege sig hemåt och erkänna för de andra att hon hade misslyckats.

Så bredde hon ut sina mjuka vingar, vita och gnistrande likt nysnö, och lyfte från kyrktaket.

En stund senare kom det sig att en pojke gick förbi kyrkan. Han var i nioårsåldern, liten och snabb som en vessla. Plötsligt såg han något glimma till i snön.

En glaspärla. Och där var en till.

Han föll på knä i snön och började leta efter fler. Till slut hade han fått ihop tjugotvå stycken.

Det gnistrade om pärlorna, som var helt genomskinliga.

Ängeln ryckte till, och var så när på väg att falla. Tårarna! De skulle ju bli till diamanter när de nådde marken, och det var strängt förbjudet att bara lämna dem där. Om hon gjorde det, kunde hon räkna med att bli bestraffad. De skulle ta ifrån henne de vackra vingarna under en tid, och hon som älskade att flyga! Alltså vände hon tillbaka, bara för att se hur en liten pojke stod och vägde dem i handen.

Hon måste få tillbaka dem. Men hur? En annan regel var ju att människorna aldrig skulle få se en ängel, utom vid särskilda tillfällen.

Ängeln tvekade, men tillslut beslöt hon sig för att detta var ett "särskilt tillfälle". Regeln om att inte lämna något kvar på jorden var trots allt viktigare.

– Hallå, du där nere!

Pojken såg upp. En ängel? Nej, änglar var ju bara sagor. Det måste vara någon som klätt ut sig.

– Eh, jo, du förstår, dom där glaspärlorna du håller i? Det är mina tårar, som blev diamanter när de föll ner på marken, och det är förbjudet att lämna sådana saker kvar på jorden. Så kan inte du vara snäll och ge tillbaka dem till mig? Jag har lite bråttom, jag måste utföra en god gärning innan nyår, och jag har inte kommit på någon än.

– Diamanter? Men i så fall har du redan gjort en god gärning. Om jag säljer dem, kan jag köpa medicin till min mamma, så hon blir frisk.

Ängeln rynkade återigen sin panna.

Visserligen var det ju förbjudet, men om pojken fick behålla tårarna kunde ju hans mor bli frisk. Och då

hade hon gjort en god gärning på samma gång. Hon hade i vilket fall som helst redan brutit mot en regel – då kunde hon lika gärna bryta mot en till, beslöt hon. Hennes straff skulle bli lite längre, men det kunde det vara värt.

– Då så, behåll diamanterna. Jag önskar dig och din mor en god jul.

Med dessa ord flög ängeln upp emot skyn. Åh, äntligen hade hon gjort sin goda gärning!

Pojken såg efter ängeln när hon försvann. Han funderade lite över hur de kunde få det att se ut som om hon flög.

– Men det måste ha varit någon som klätt ut sig. Änglar finns ju bara i sagor.

Han såg ner på pärlorna i sin hand, de som \"ängeln\" sagt var diamanter.

Det var en bra lögn han hittat på i alla fall, det där om sin sjuka mamma. \"Ängeln\" gick ju på det.

Men varför gjorde någon sig ett sådant besvär för några glaspärlor?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elda med Poeter.se id #6683 innehar upphovsrätten